

[Indenrigsministeren]

kommunerne har, skal kunne bruges optimalt, og det vil sige, at vi ønsker, at kommunerne får frihed til at opprioritere danskundervisningen, også selv om de vælger at finde midlerne ved at reducere modersmålsundervisningen. Men jeg vil gerne sige, at kommunerne får ret til at prioritere, og hvis man ønsker at fortsætte med den modersmålsundervisning, som vi kender i dag, er det noget, en kommune selv kan vælge at gøre.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til forslaget i Socialdemokratiets beslutningsforslag om integration af indvandrere.

For det første foreslår Socialdemokratiet, at man skal have et nævn, der skal se på ligebehandlingen af fremmede i Danmark. Regeringen mener, at det er en rigtig dårlig idé. Vi har i straffeloven bestemmelser mod ulige behandling af indvandrere, og vi har bestemmelser mod racisme. Det er altså straffelovssager, og de hører efter regeringens opfattelse hjemme ved en domstol. Vi mener ikke, det er rigtigt, at et nævn skal behandle straffelovsovertrædelser, de må nu engang kræve domstolsprøvelse.

Til de lovområder, som fru Birte Weiss gerne så regeringen komme med lovforslag om, hører spørgsmålet om bokrav. Skal en kommune have mulighed for at begrænse tilflytningen til visse boligejendomme? Og skal en kommune have adgang til at regulere tilgangen til bestemte skoler, når det gælder børn af indvandrere?

Her vil jeg gerne sige, at det er regeringens principielle synspunkt, at vi skal behandle alle lige. Det betyder, at også indvandrere har ret til selv at vælge, hvor de vil bo, og herunder også at vælge boform. Det er regeringens grundlæggende synspunkt. Det gælder også valg af skole; indvandrere skal principielt have ret til selv at vælge den skole, hvor barnet skal gå.

Når vi i redegørelsen skriver, at vi ikke vil afvise, at man kan finde en hjemmel til, at kommuner i særlige tilfælde kan begrænse tilflytningen til en bebyggelse, der i forvejen i særlig grad løser boligsociale opgaver, skyldes det, at vi er opmærksomme på, at der enkelte steder er problemer. Regeringen vil gerne være med til at drøfte med Folketingets partier, om man kan finde et hjemmelsgrundlag, der kan hjælpe de enkelte kommuner, der i særlig grad har vanskeligheder, uden at vi træder det

grundlæggende princip under fode, at man har ret til at vælge, hvor man vil bo. Det gælder også omkring folkeskolen, at vi gerne vil overveje, om der i de enkelte kommuner, hvor problemet især har vist sig, er brug for en særlig hjemmel, der kan begrænse problemerne med, at man i nogle klasser alene har indvandrere og dermed reducerer muligheden for et socialt samvær med danske børn.

Vi er meget opmærksom på de problemer, der er på arbejdsmarkedet, men jeg vil principielt sige, at vi ikke alene kan løse de problemer, vi har på det danske arbejdsmarked, når det gælder indvandrere, gennem lovgivning. Vi kan gøre meget omkring uddannelse og tilbud, vi kan gøre meget omkring arbejdsformidlingens muligheder, når det gælder om at anvise ledige indvandrere til job i virksomheder, og vi kan også gøre en del omkring arbejdsmarkedets uddannelser for at målrette dem mod indvandrere, men vi kan ikke lovgive om, at virksomheder skal ansætte indvandrere.

Det, vi kan gøre politisk, er, at vi kan skabe en dialog, vi kan oplyse, og vi kan argumentere i organisationer – og det gælder både DA og LO, og det gælder også indvandrernes egne organisationer – og i kommuner. Det er egentlig regeringens bud på at løse det problem, der rent faktisk eksisterer: at det kan være meget svært som indvandrer, selv om man har gode kvalifikationer, selv om man måske har mere uddannelse og faglig viden end det, der efterspørges, at blive ansat i en virksomhed, fordi man principielt foretrækker danskere. Det kan vi lige så godt indrømme, men det problem kan vi ikke løse gennem lovgivning.

Fru Elisabeth Arnold kritiserer definitionen af indvandrere. Det kan man jo også godt, og man kan også finde andre definitioner. Jeg vil blot sige, at den afgrænsning, vi har brugt i redegørelsen, er, at det er udenlandske statsborgere fra lande, der ikke omfatter Norden, EF og Nordamerika. Når vi har brugt den formulering og den afgrænsning, så er det, fordi det ofte er indvandrere fra de lande, der har en anderledes kultur, der kræver integrationsforanstaltninger. Eller sagt på en anden måde: Borgere fra EF, fra Norden og fra Nordamerika forudsættes at kunne klare sig selv uden særlig hjælp.

Det er mit håb, at der fortsat kan være bred enighed om grundprincipperne for indvan-